

ФИЛИП К. ДИК
НА ЗЕМЯТА Е ПРЕКАЛЕНО
СКУЧНО

Превод от английски: Красномир Крачунов, 1993

chitanka.info

Силвия се усмихваше, плъзгаше се по пътечката в нощния полумрак между бодливите рози, теменужките и маргаритките и под леките ѝ крака поскърцваше тихо чакъла, а въздухът наоколо се изпълваше с опияняващия аромат на току-що окосената трева. Звездите блестяха и се отразяваха в бистрите локви, които момичето ловко заобикаляше, когато се насочи към склона зад стената от груб кирпич. Огромните кедрови дървета се бяха устремили към небето и равнодушно отбягваха изящната фигурка с развяващи се коси и пламнали очи, която пробягваше край тях.

— Почакай ме — викна след нея Рик и се запромъква по почти непознатия му път. Силвия бягаше напред без да се оглежда. — Спри! — завика той яростно.

— Не мога... закъсняваме. — Внезапно момичето се оказа пред Рик и го задържа. — Провери джобовете си — каза тя и очите и заблестяха. — Метала изхвърли! Ти знаеш, че те не го понасят.

Момчето пхна ръце в джобовете си и намери в палтото си три монети с различна стойност.

— Ето! Вземи.

— Така! — Силвия ги хвана и захвърли в тъмните дебри на водните лилии. Парченцата метал раздвишиха листата с характерен шум и изчезнаха. — Нещо друго да имаш? — тя разтревожено го хвана за ръка. — Те вече пристигат. Имаш ли още нещо подобно, Рик?

— Часовника. — Рик издърпа ръката си от нетърпеливото момиче. — Да не мислиш, че ще го захвърля някъде в храстите!

— Тогава, сложи го на слънчевия часовник или на стената... или в хралупата. — Силвия отново избяга напред. До него долетя възторженият ѝ глас. — Изхвърли табакерата си, ключовете, колана... нали има медна тока... и въобще каквото се сетиш, че е от метал. Ти сам знаеш, те ненавиждат металните предмети. Побързай! Закъсняваме!

Рик я следваше с мрачен поглед.

— Добре де, магьоснице.

От тъмнината се чу гневния глас на Силвия:

— Не говори това! Не е истина. Ти си чул разни клюки и глупости от сестрите ми и майка ми и...

Думите ѝ бяха прекъснати от новопоявил се шум. Някъде отдалеч зазвуча нещо прилично на шумоленето на огромни листа

попаднали в яростта на зимна буря. Нощното небе оживя от яростните удари. Този път те се приближаваха необикновено бързо. Изглежда бяха изгладняли и нетърпението не им позволяваше да чакат.

Страхът овладя момчето и то се спусна да настигне Силвия.

В зелената си рокличка тя приличаше на тънко стебълце, което се извиваше сред трептяща маса. Силвия ги отблъскваше с едната си ръка, а с другата се опитваше да отвори крана. Вихърът на размахани криле и налитащи тела я огъваше като нежна тръстика. За миг тя изчезна от погледа му.

— Рик! — донесе се гласът ѝ. — Ела! Помогни ми! — Тя се опитваше да ги изтласка настрани и да се освободи. — Те ще ме задушат с масата си!

Рик си проби път през стената от ослепителна белота към чешмата. Те жадно пиеха кръв от дървения кран. Той притисна до себе си Силвия и усети колко е изплашена. Тялото ѝ трепереше. Той не я пусна до мига в който яростта им и жаждата им не утихнаха.

— Те са гладни — въздъхна Силвия.

— Малко идиотче, защо отиде сама напред! Те можеха да те изпепелят!

— Знам това. Те могат всичко което пожелаят.

Тя се разтрепера. Изглеждаше уморена и изплашена.

— Погледни ги — прошепна тя и в гласът и прозвуча благоговение. — Колко са големи, какъв размах на крилата им! И те са напълно бели, Рик. Безупречни! Съвършени! В нашият свят няма подобно нещо. О, колко са огромни, чисти и прекрасни.

— Разбира се, те чакат кръв на агънце.

Когато от всички страни запляскаха криле косите на момичето се разрошиха и закриха лицето ѝ. Те си отиваха шумно издигайки се в небето. По-точно не нагоре, а надалеч. Обратно в света си, от който бяха доловили миризмата на кръв. Но не само тя ги привличаше. Те дойдоха и заради Силвия.

Сивите очи на момичето се разтвориха щироко. Тя се протегна нагоре към излитащите бели същества. Едно от тях внезапно се насочи към тях. Тревата и цветята се превърнаха в пепел, когато ослепителните бели езици на пламъците прореваха с кратък вихър. Рик се дръпна назад. Светещата фигура надвисна над Силвия, сякаш се

спря и изчезна с глухо хлопване. Така си отиде и последният белокрил гигант. Въздухът и земята изстинаха до тишина и мрак.

— Извинявай — прошепна Силвия.

— Никога вече не го повтаряй. — От полученият удар Рик бе като вцепенен. — Никак не е безопасно...

— Понякога се забравям, Рик. Извинявай. Не исках да ги пускам толкова близо. — Тя се опита да се усмихне. — За пръв път от няколко месеца съм така непредпазлива. Откакто за пръв път те доведох тук. — Някакво жадно и диво изражение премина през лицето ѝ. — Ти видя ли го? Каква мощ! Какъв пламък! И той дори не ни докосна. Той само... само ни погледна. И всичко се запали, всичко наоколо!...

Рик я хвана.

— Слушай — каза той с раздражение. — Ти не трябва повече да ги викаш. Това не е тяхният свят. Това е нелепо...

— Тук няма нищо нелепо, тук е прекрасно.

— И така опасно! — Пръстите му се впиха в тялото ѝ и останаха така докато момичето не извика. — Престани да ги примамваш!

Силвия се разсмя истерично. Те се изтръгна от ръцете му и се впусна в изгорения кръг, останал след отлитането на ангелите в небето.

— Нищо не мога да направя — завика тя. — Принадлежа към тях. Те са моето семейство, моят народ. Както и отминалите поколения, останали далеч назад в миналото.

— Какво искаш да кашеш?

— Те са моите деди. И някога и аз ще се присъединя към тях.

— О, ти малка вещице! — разкъса се сърцето на Рик.

— Не! — отвърна Силвия. Не съм вещица, Рик. Нима не си го разбрал досега? Аз съм светица!

* * *

В кухнята беше топло и светло. Силвия включи „Силекса“ и взе от шкафчето над мивката голяма червена кутия кафе.

— Ти не бива да ги слушаш — каза тя, докато подреждаше чинийките и чашките на масата и изваждаше от хладилника ароматен крем. — Ти добре знаеш, че те няма да разберат нищо. Само ги погледни какво представляват.

Майката на Силвия, сестрите ѝ, Джейн и Бети, със страх и тревога се бяха събрали в гостната и хвърляха по някой и друг поглед на младата двойка. Уолтър Еверет стоеше край камината и лицето му не изразяваше нищо.

— Слушай — каза Рик. — Ти имаш тази способност да ги привличаш. Ти мислиш... че... баща... Уолтър не ти е истински баща?

— О, разбира се, той ми е истинският баща. Аз съм най-обикновен човек. Нима се различавам по нещо от хората?

— Но ти си единствената, която притежава подобна способност!

— По тяло не се различавам от останалите — замислено произнесе Силвия. — Но виждам! И това е всичко. Преди мен е имало други, мъченици и светици. Когато бях дете прочетох за света Бернадета. Помниш ли къде се е намирала пещерата ѝ? До болницата. Те се реели наоколо и тя е видяла един от тях.

— Но кръвта? Това е абсурд! Никога нищо подобно не е имало.

— О, това ли. Кръвта ги привлича, особено когато е кръв на агнета. Те се реят над полесраженията. Валкирии, които отнасят душите на мъртвите... Ето защо мъчениците и светиите се осакатяват или нараняват. Ти знаеш ли откъде се появи тази идея?

Силвия завърза малката си престилка и напълни „Силекса“ с кафе.

— На десет години прочетох това в „Одисеята“ на Омир. Одисей изровил канавка в земята и привлякъл духовете, като я напълнил с кръв... Те са сенки на друг свят!

— Така е — съгласи се Рик. — Това го помня.

— Призраци на умрели хора. Те са живели преди. Всички, които живеят сега, ще умрат и ще си отидат от тук — лицето ѝ се оживи. — И те ще имат криле! Ние всички ще умеем да летим! Огън и сила ще ни изпълва! Ние повече няма да сме червеи.

— Червеи? Така ли ме наричаш?

— Разбира се! Ти си червей. Ние сме червеи. Мръсни и гадни червеи, които се извиват и пълзят по пращната земя.

— Защо ги привлича кръвта?

— Защото за тях е живота, а те го обичат. Кръвта е живата вода!

— Кръвта значи смърт! Представи си, леген изпълнен с кръв...

— Това не е смърт. Ако ти видиш някоя гъсеница да се прибира в пашкула си, мислиш ли, че тя умира?

На вратата стоеше Уолтър Еверет и с мрачно лице слушаше дъщеря си.

— Някога — глухо каза той, — те ще те хванат и ще те отнесат със себе си. Тя иска да си отиде. И отдавна очаква този ден.

— Виждаш ли! — каза Силвия на Рик. — Той нищо не е разбрал. Тя изключи „Силекса“ и наля кафето.

— Да ти сипя ли кафе — попита баща си.

— Не — отговори Еверет.

— Силвия — каза Рик, като се обърна към нея като към дете. — Ти сигурно разбираш, че ако тръгнеш с тях, то никога не можеш да се върнеш.

— Всички ще бъдем там, по-рано или по-късно. Това е част от нашия живот.

— Но ти си само на деветнадесет — опита се да влее малко разум в нея Рик. — Ти си красива, млада и здрава. А сватбата ни... какво ще стане с нея? — Той се надигна. — Силвия, ти трябва да престанеш с това!

— Аз не мога. Бях на седем години, когато ги видях за първи път. — Силвия стоеше до мивката, държеше „Силекса“ и погледът и се рееше в безкрая. — Татко, ти помниш ли? Ние тогава живеехме в Чикаго. Това стана през зимата. По пътя от училище се подхлъзнах и паднах. — Тя протегна изящната си ръка. — Виждаш ли този белег? Порязах се в чакъла. Като плачех си тръгнах за къщи. Наоколо падаше мокър сняг и духаше силен вятър на пориви. Кръвта ми течеше и попиваше в плетената ми ръкавица. Погледнах нагоре и ги видях.

Настъпи тишина.

— Ти си им нужна — с жалък вид каза Еверет. — Те са... като мухи сини, бръмчащи, кръжащи, чакащи те. И те зовят да тръгнаш с тях.

— Защо не? — Сивите очи на Силвия заблестяха и страните и почервеняха от удоволствие и възхищение. — Ти ги видя, татко. И знаеш какво значи това. Преображение! От калта в божество!

Рик излезе от кухнята. В гостната двете ѝ сестри бяха замрели разтревожени и любопитни. Мисис Еверет стоеше безучастно и гледаше с каменно лице и унили очи през прозорците с очила в метални рамки. Тя демонстративно се извърна, когато Рик мина край нея.

— Какво стана? — запита го Бети Лу и шепотът ѝ бе напрегнат. Тя минаваше петнадесет години, беше слаба и плоска, бузките ѝ бяха вдлъбнати и от главата и падаха коси с цвета на мишка. — Силвия никога не ни взима със себе си.

— Нищо не е станало — отсече Рик.

Ярост изкриви безжизненото лице на момичето.

— Лъжеш! Вие двамата бяхте през нощта в градината и...

— Не говори с него! — прекъсна я майка ѝ. Те изгони двете момичета от гостната и хвърли на Рик поглед пълен с ненавист и страдание и бързо се обърна отново.

* * *

Рик отвори вратата към мазето и включи светлината. После бавно се спусна в студеното и влажно бетонирано помещение, където немигащата слаба лампичка бе увиснала на пращен проводник.

В единият ъгъл се виждаше голяма печка с огромни кюнци за горещия въздух. До нея се търкаляше воден котел и лежаха съндъци с книги и стари списания, овехтяла мебел и всичко това покрито с дебел слой прах и паяжина.

До стената в дъното стоеше миещата машина, сушилнята, а също така помпа и хладилника на Силвия.

На тезгяха Рик взе чука и два тежки гаечни ключа. Той се промъкна към сложната система резервуари и тръби. Тогавя внезапно отгоре на стълбата с чашка кафе в ръка се появи Силвия.

Тя бързо се спусна при него.

— Какво правиш? — попита тя и внимателно се взря в него. — Защо ти е този чук и тези ключове?

Рик хвърли обратно инструментите на тезгяха.

— Помислих си, че всичко може да се реши от един път.

Силвия застана пред него.

— Аз мислех, че поне ти си разбрал. Те винаги са били част от живота ми. Когато за първи път те взех със себе си, ми се стори, че ти видя...

— Не искам на никого да те давам — изръмжа Рик, нито на този свят, нито на другия. Няма да те пусна.

— Това не значи да ме даваш! — очите ѝ се превърнаха на тесни цепки. — Ти дойде да разрушиш и разбиеш всичко. Само да се обърна за миг и няма да остане здрав... така ли?

— Точно така!

На лицето на момичето гнева се смени със страх.

— Ти искаш да ме приковеш за това място? Аз трябва да тръгвам... Изминах част от пътя. Тук се задържах прекалено дълго.

— Нима не можеш да почакаш? — гневно извика Рик. Той не можа да скрие отчаянието си. — Нали това така или иначе ще стане?

Силвия повдигна рамене, обърна се, скръсти ръце и плътно сви устни.

— Ти искаш винаги да останеш червей. Червей, мъничък, пухкавичък, пълзящ, извиващ се.

— Ти си ми нужна.

— Ти не си ми господар! — Тя яростно се обърна. — Не желая да си губя напразно времето.

— В главата ти се въртят само възвишени мисли — грубо каза Рик.

— Разбира се — тя сякаш малко се поотпусна. — Извинявай, Рик. Спомни си Икар. Ти също искаш да летиш. Знам това.

— Но когато му дойде времето.

— А защо не сега? Защо да чакаме? Ти страхуваш ли се? — Тя ловко се плъзна край него, като хапеше потрепващите си червени устни. — Рик, искам да ти покажа нещо. Но първо ми обещавай... че на никого няма да кажеш.

— Какво?

— Обещавах ли? — тя го докосна с ръка по усните. — Трябва да съм предпазлива. Това струва цяла торба пари. Никой не знае за това. Направили са го в Китай... всичко показва натам.

— Изгарям от любопитство — каза Рик и същевременно го обхванаха различни предчувствия. — Покажи ми го.

Като се разтрепера от вълнение Силвия изчезна в тъмнината зад огромния гъргорец хладилник и сплетените покрити с лед тръби. Той чу как тя започна нещо да дърпа. Раздеде се скърцане от придвижването на нещо обемисто.

— Виждаш ли това? — Силвия тежко дишаше. — Дай ръка, Рик. Това нещо е тежко... от дърво и бронз, метална обшивка. Ръчна

изработка. Полирано е навсякъде. А резбата!... Погледни я! Не е ли прекрасно!

— Какво е това? — хрипкаво произнесе Рик.

— Моят пашкул — простичко каза Силвия.

Тя се отпусна на най-близкия денк и като се усмихваше щастливо, допря главата си до полирания дъбов ковчег.

Рик я хвана за ръцете и я изправи на крака.

— Ти не трябва да седиш до този ковчег в мазето с... — той се спря и я погледна. — Какво ти става?

Лицето на момичето се изкриви от болка. Тя се дръпна от него и пъкна пръста си в устата.

— Порязах се... когато ме дигна... на някаква ламарина или нещо подобно.

По пръста потече тънка струйка кръв. Тя се бръкна за кърпа в джоба.

— Дай да видя — той се приближи до нея, но тя се дръпна още повече. — Лошо ли се поряза?

— Стой надалеч от мен — прошепна Силвия.

— Какво е станало? Дай да видя!

— Рик — каза Силвия с нисък и напрегнат глас, — донеси вода и лейкопласт. И по-бързо. — Тя се опита да потисне чувството на страх. — Трябва да спра кръвта.

— Отгоре ли? — той неуверено се обърна. — Раната не изглежда толкова страшна. Защо ти...

— Бързай! — гласът на момичето отслабна от страх. — Рик, моля те, побързай!

Напълно объркан Рик тръгна към стълбата, като възприемаше с тялото си ужаса, обхванал Силвия.

— Не! — тихо възкликна тя. — Прекалено е късно. Не се връщай... стой далеч от мен. Сама съм си виновна. Аз ги опитомих. Отдръпни се! Извинявай, Рик. О-о-о...

Когато стената на мазето се разлетя, Рик престана да чува гласа ѝ. Облак блестяща белота нахълта в помещението.

Те бяха дошли за Силвия!

Тя пристъпи няколко пъти към Рик, спря се нерешително и тогава бялата маса тела и крила я покри напълно. Тя извика. Раздаде се силен взрив, който премина в трептящия танц на нажежена печка.

Момчето беше захвърлено на пода. Бетонът се оказа горещ и сух. И пропукваше от топлината. Стъклата се разлетяха на парчета под натиска на мятащите се бели сенки. Дим и пламък погълнаха стените. От увисналия таван капеше разтопена пластмаса.

Рик едва успя да се изправи. Чудовищният танц престана. Наоколо — пълен хаос. Стените и таванът бяха почернели. Пепел покриваше пода. Навсякъде се въргаляха дървени трески, накъсани платове и парчета разтрошен бетон. Помпата и хладилника представляваха солидна купчина нагорещена пушеца шлага. Едната стена беше изчезнала. А там където имаше преди пластмасови плоскости сега се надигаха грозни мехури.

Силвия лежеше като безформен къс на земята с нелепо разперени ръце и крака. Сбръчканите овъглени останки се издигаха като купчинка, покрита с пепел. Обгоряли главни и крехки изпепелени черупки...

* * *

Нощта беше тъмна, студена и тревожна. Няколко звезди напомнящи на парченца лед, просветваха над тях. Слаб влажен вятър поклащаше водните лилии и носеше със себе си песъчинки, които като навъсена мъгла, се гонеха над пътечката между черните рози.

Той дълго седеше, слушаше и наблюдаваше. Зад кедрите, на небесния фон, неясно се очертаваше къща. По шосето, което минаваше долу, се плъзнаха няколко коли. И никакви други звуци. През него различаваше сплесканите контури на порцелановия леген и тръбите, по които кръвта се стичаше от хладилника в мазето. Легенът беше сух, празен и само няколко листа бяха намерили подслон в него.

Рик с пълни гърди пое разределения нощен въздух и задържа дъх. После се изправи, но това му се удаде трудно. Погледна небето — никакво движение. Но те бяха тук, наблюдаваха и чакаха... наясни сенки от миналото, редици божествени фигури.

Той събра няколко тежки консервени кутии, замъкна ги до легена и изля гъстата кръв от ню-джерската кланица. Тя се разлетя на големи пръски. Рик нервно се дръпна назад — кръвта бе изцапала дрехите му.

Но въздухът над него не зашумя. Градината бе тиха и изпълнена с нощната мъгла и тъмнина.

Но той продължаваше да стои до легена, чакаше и се надяваше, че те ще дойдат. Те идваха при Силвия не само заради кръвта. Сега нея я нямаше, но имаше кръв и то свежа. Той взе още няколко кутии, премина през храстите и ги хвърли надолу по склона. Рик внимателно провери съдържанието на джобовете си — нищо метално нямаше в тях.

В продължение на няколко години Силвия беше спазвала определен ритуал. Сега тя е в друг свят. Означава ли това, че те повече няма да се появят? Нещо зашумя в тъмните храсти... Животно или птица?

Кръвта блестеше тежка и неподвижна, сякаш бе покрита с олово. Настъпи времето на появяването им, но сред върховете на големите дървета не се чуваше нищо. Рик проследи редицата черни рози, пътечката от сгур, по която те със Силвия се гонеха и бягаха... с ярост прогони от себе си нейния образ: горещи очи и пълни червени устни.

...Долу, под склона бе шосето... празна градина, притихнала къща, в която чака нейното семейство... След известно време се раздаде тихо шумолене. Той напрегна слуха си, но се оказа, че това е някакъв камион, който профуча по шосето с ослепително блестящи в околната тъмнина фарове.

Той продължаваше да упорствува, стоеше с разтворени крака и не бързаше да си отива. Тук ще бъде, докато те отново не се появят. Той ще си я върне обратно... на всяка цена.

Над главата му се плъзгаха прозрачни парчета мъгла, които закриваха понякога луната. Небето приличаше на обширна пустинна равнина, без топлина и живот, съсредоточила в себе си смъртоносния студ на дълбокия космос, без слънчеви лъчи и живи същества. Рик гледаше нагоре, докато не го заболя шията. Равнодушните звезди надникваха и отново се скриваха зад разпокъсаното покривало. Там имаше ли още нещо? Силвия ги интересуваха... Тя беше вече при тях!

Зад него нещо почти безшумно зашава. Рик просто го почувствува, поиска да се обърне и тогава изведнъж от всички страни оживяха дърветата и храстите. Сякаш се изправиха на картонени крака и започнаха да треперят и ходят, а сенките им се мятаха наоколо. Нещо се движеше сред тях без шум, бързо решително и... изчезна.

Те се появиха.

Той ги усети. Те не даваха на силата и огъня си да се проявят. Студени безучастни статуи, строени между дърветата и затъмняващи с величието си гигантските кедри, чужди на него, чужди на света му, явили се тук от любопитство и по навик.

— Силвия! — отчетливо признае той. — Къде си?

Отговор не последва. Вероятно сред тях я нямаше. Почувствува се нелепо. Безформено петно проплува с белотата си край легена, падникна или надвисна над него за миг и мигновено изчезна. Въздухът над кръвта завибрира, когато друг очакван гигант го огледа и отново затихна, щом онзи изчезна.

Паниката овладя Рик. Те отново го напущаха. Отиваха си в собствения свят. Легенът бе отхвърлен — те не се интересуваха от него.

— Чакайте — тихо измърмори той.

Няколко бели сенки се спряха. Момчето се запъти към тях, като се страхуваше от трепкащата грамада. Ако само един от тях се докосне до него, той ще се превърне в тъмна купчинка пепел. И на няколко крачки от тях той се спря.

— Вие знаете какво искам — каза той. — Искам тя да се върне. Не трябваше да я взимате.

Отговорът беше мълчание.

— Вие сте прекалено жадни — продължи той. — Вие направихте грешка. В края на краищата тя би дошла при вас. Тя се готвеше за това.

Черната мъгла зашумя. Като отговор на гласа му сред дърветата се задвижиха и запулсираха мъждукащи фигури.

„Вярно“ — донесе се далечен и безлик звук, който премина край него, от дърво на дърво, без цел и насоченост. После убит от нощния вятър, той умря като неясно ехо.

Рик се успокои. Те бяха останали, виждаха го, слушаха го, очакваха какво ще каже.

— Мислите ли, че това е правилно? — изрече той. — Тук я чакаше дълъг живот. Ние се канехме да се оженим, да имаме деца...

Отговор не последва, но момчето почувствува нарастващо безпокойство. То внимателно се вслушваше, но нищо не можеше да долови. Накрая разбра, че между тях възникна спор и се поведе борба. Напрежението нарастна. Появиха се още светещи фигури. Облаците и

ледените звезди не се виждаха през тях. Глутницата им се увеличаваше с нови екземпляри.

— Рик! — раздаде се глас наблизко, треперещ и плаващ обратно в тъмнината край дърветата и мокрите храсти. Той едва го чуваше, думите изчезваха още при произнасянето им. — Рик... помогни ми да се върна...

— Къде си ти? — опита се да я открие той. — Какво мога да направя?

— Не зная — гласът ѝ едва се различаваше от вълнението и болката. — Аз не разбирам нищо. Стана нещо неправилно... Те сигурно са разбрали, че аз... вече поисках да си тръгна. Аз не исках!

— Знам — каза Рик. — Стана случайно.

— Те са ме чакали. Ковчегът, легенът... но това се случи прекалено рано.

През огромното разстояние, което разделяше двата свята, той пое нейния ужас.

— Рик, аз размислих. Искам да се върна.

— Това не е толкова лесно.

— Знам. Рик, времето на тази страна тече по друг начин. Аз си тръгнах толкова отдавна, струва ми се, че твоя... свят едва се помръдва. Изминаха години...

— Само седмица — уточни Рик.

— Ето тук се крие тяхната грешка. Нали не ме виниш в нищо? Те знаят, че нещо не е в ред. Тези, които са виновни понесоха наказанието си, но това не може да ми помогне.

Страданието и страхът така измениха гласа ѝ, че той едва го разбираше.

— Как да се върна?

— Те не знаят ли?

— Казват, че това е невъзможно — гласът ѝ потрепера. — Те разрушиха тялото ми... изгориха го, превърнаха ме на пепел. Не остана нищо, в което да се преместя.

Рик въздъхна дълбоко.

— Застави ги да намерят друго решение. Това е по силите им. Нима те наистина не могат? Те са те взели прекалено рано... и са длъжни да те върнат. Това е техен дълг.

Белите сенки разтревожено се размърдаха. Конфликтът сред тях нарастваше. Те не можеха да постигнат съгласие. Рик неуверено се дръпна няколко крачки назад.

— Казват, че било опасно — донесе се отнякъде гласът на Силвия. — Веднъж се опитали да направят нещо подобно — тя се опита да се справи с гласа си. — Връзката между твоя и този свят е много непостоянна. Премества се прекалено голямо количество свободна енергия. Силата, която използваме, всъщност, не е наша. Това е единна енергия, обуздана и контролирана.

— Защо тогава те...

— Тук е по-висш континуум. Съществува естествен процес на преместване на енергия от нисшите във висшите области. Но обратният процес е опасен и пълен с риск. Кръвта е проводник и ярък маяк.

— И като пеперудките летят към лампичката — тъжно каза Рик.

— Ако ме изпратят обратно и стане нещо непредвидено... — тя направи кратка пауза. — Ако това стане, аз мога да се загубя между двата свята. Ще ме погълне свободната енергия. Изглежда, тя е частично жива. Което е необяснимо. Спомни си Прометей и огъня...

— Ясно ми е — потвърди Рик.

— Скъпи, ако те все пак се опитат да ме изпратят обратно, трябва да си намеря поне някаква обвивка, в която да се намърдам. Нали повече нямам плът. В този свят няма реална материална форма. Това, което виждаш, крилата и белотата, в действителност не съществува. Върна ли се обратно...

— Ти трябва да създадеш нещо — каза Рик.

— Аз съм длъжна да придобия нещо като тяло. Да вляза в него и да му дам някаква форма. Както Той е направил в началото на Вашия свят.

— Щом те са го правили веднъж, защо не го повторят?

— Този Единственият, който Го извършил, си отишъл някъде. Издигнал се горе. — В думите и прозвуча мъчителна ирония. — Над този свят съществуват други. Стълбата не свършва тук. Никой не знаеше, къде е края и се вижда, че тя води нагоре и нагоре, свят след свят.

— Кой ще реши, как да постъпят с тебе? — заинтересува се Рик.

— Аз ще взема решението — тихо каза Силвия. — Те казват, че ще опитат, щом съм решила да предизвикам съдбата.

— А ти как смяташ, ще се решиш ли?

— Страхувам се. Какво ще стане, ако нещо не е наред? Ти не си имал възможността да видиш пространството между световите. Вероятностите са неправдоподобни... и те ме плашат. Той, Единственият, е имал смелост, докато другите се боят...

— Това е вината им. Те трябва да поемат отговорността върху себе си.

— Те го знаят това — Силвия прояви нещо като нерешителност. — Рик, скъпи, моля те, кажи ми, какво да правя.

— Връщай се!

Настъпи тишина. После отново зазвуча същия тих и жален глас.

— Добре, Рик. Щом така смяташ, значи така трябва.

— Да, така трябва — потвърди той и се застави да не мисли за нищо. — Кажи им да започват веднага. Кажи им...

Яркото избухване се стовари като оглушителен удар върху него, поде го и го захвърли бушуващото море на чиста енергия. Те отиваха нанякъде и около тях ревеше и гърмеше. Стори му се в един миг, че видя Силвия да протяга ръка към него.

Пламъкът затихна и той остана да лежи във влажната тъмнина. Сам и сляп.

Уолтър Еверет му помогна да се израви.

— Проклет глупак! — повтаряше той отново и отново. — не трябваше да те викам. Те и така взеха от нас прекалено много.

После Рик се оказа в голямата и топла гостна. Пред него мълчеше мисис Еверет и лицето ѝ беше сурово и безстрастно. Край нея се въртяха и двете ѝ дъщери, разтревожени, развълнувани и любопитни.

— С мен всичко е наред — измърмори Рик.

Дрехите на момъка бяха изгорени и почерняли. Той изтри полепналата пепел по лицето си. В косите му се бяха намъкнали сухи тревички, в които те, издигайки се, бяха оформили изгорения кръг. Рик легна на кушетката и затвори очи, а когато отново ги отвори Бети Лу пъкна в ръката му чаша вода.

— Благодаря — измърмори той.

— Ти не трябва да мърдаш от тук — повтори Уолтър Еверет. —
Защо? Защо ти направи това? Ти знаеше, какво ще се случи с нея. Сега
искаш това да се случи и с тебе ли?

— Искам да я върна — тихо каза Рик.

— Нещо си мръднал? Ти не можеш да я върнеш. Тя отиде —
устните му се размърдаха нервно. — Ти нали я видя.

Бети Лу внимателно гледаше Рик.

— Какво е станало? — запитва тя. — Те отново ли са дошли?

Рик тежко се изправи на крака и излезе от гостната. В кухнята
изля водата от чашата в мивката и я напълни с алкохол. после се
изправи. На вратата се появи Бети Лу.

— Какво искаш? — попита Рик.

По лицето на момичето се появи нервна червенина.

— Знам какво е станало. Ти си ги нахранил, нали? — тя се
приближи до него. — Ти си се опитал да я върнеш, нали?

— Да — отвърна едносрично Рик.

Бети Лу нервно захихика.

— Но ти не успя. Тя е мъртва... Тялото ѝ е изгорено... сама
видях. — от вълнение лицето ѝ потрепваше. Татко винаги казваше, че с
нея ще стане нещо лошо и наистина така стана. — тя се наклони към
Рик. — Тя беше магьосница! И си получи това, което си заслужаваше!

— Тя се връща — каза Рик.

— Не! — паниката обърка съвсем неизразителните черти на
момичето. — Тя не може да се върне. Тя умря, превърна се, как го
казваше, от гъсеница в пеперудка... тя сега е пеперудка!

— Върви си — каза Рик.

— Ти не можеш да ми заповядваш тук — истерично произнесе
Бети Лу. — Това е моят дом. Ние повече не искаме да търпим
присъствието ти. Татко ще ти го каже същото. Той не желае ти да
оставащ, аз не искам, мама, сестра ми...

Изведнъж всичко се измени, сякаш кинолентата се спря. Бети Лу
застина с полуотворена уста, вдигната ръка и думите и бяха като
замрели на устните. В миг тя се превърна в нещо безжизнено, тяло
поставено под микроскопа и притиснато между две предметни стъкла.
Насекомо безмозъчно, без реч и звук, към всичко безразлично и кухо
отвътре. Момичето не беше мъртво, а внезапно захвърлено към
зародишната неодушевеност.

В захванатата обвивка се вля нова сила и естество, нов живот, жаден като слънчева дъга, подобен на горящият флуид, който изпълни всяка нейна частичка. Момичето се разтрепера и застана. Тялото ѝ се разтресе и се удари в стената на шкафа. От горната полица падна и се разби на ситни парченца китайска чашка. Тялото се дръпна назад, поднесе ръка към устата си и широко разтвори очи от болка.

— О-о-о — въздъхна тя. — Порязах се. — главата продължаваше да се тресе и тя погледна с молба Рик. — От ламаринката или нещо друго.

— Силвия! — той я хвана, откъсна от стената и изправи на крака. Ето ръката ѝ! Той я стискаше, топла, пълна, зряла. Застиналите сиви очи, тъмнорусите коси, пълните гърди, всичко е на мястото си, както и в онзи последен миг в мазето.

— Дай да погледна — каза той. Като дръпна ръката и от лицето, развълнувано погледна пръста. Разрез нямаше, само стремително потъмняваше тънката и бяла ивица. — Всичко е наред, скъпа. Ти отново си нормална. Няма за какво да се безпокоиш!

— Рик, аз бях там — гласът и беше хрипков и слаб. — Ти дойдоха и ме отмъкнаха. — Тя рязко се разтрепера. — Рик, напълно ли се върнах?

Той силно я притисна до себе си.

— Да.

— Това продължи толкова дълго. Там прекарах цяла вечност. Истинска безкрайност. Вече си мислех... — тя внезапно се дръпна. — Рик...

— Какво?

Страх запълзя по лицето на момичето.

— Нещо не е наред...

— Всичко е добре. Ти си в къщи. И това е най-важното!

Силвия бавно отстъпи назад.

— Но те са използвали жива форма? А не празна обвивка. Не им стигна енергията, Рик. И те си позволиха да изменят Неговото творение — в гласа ѝ прозвуча объркване. — Грешка?... Те знаеха, че равновесието е най-добре да не се нарушава. То е неустойчиво и никой от тях не е в състояние да го управлява.

Рик застана на вратата.

— Престани така да говориш! — извика той яростно. — Не съжалявай за нищо. Ако са разлюляли равновесието, то сами са си виновни.

— Ние не можем да го възстановим! — Гласът ѝ простена рязко и тънко като опъната струна. — Ние предизвикахме движение и вълните започнаха да се разпространяват. Ние, Рик, нарушаваме Неговото равновесие.

— Да вървим, скъпа — каза Рик. — Време е да поседим със семейството ти в гостната. Там ще се почувствуваш по-добре. Опитай се да дойдеш на себе си, след това което се случи.

Те се приближиха до трите фигури — две на кушетката и една край камината в креслото с право облегало. Телата им, меки и податливи, без движение, с пусти лица, не помръднаха, когато те влязоха в стаята.

Рик първо се спря и после си помисли, че нищо не разбира. Уолтър Еверет бе протегнал напред краката си в шарени чехли и задълбочено държеше пред себе си вестника в ръка. Лулата му още димеше в дълбоката пепелница, поставена на дръжката на креслото. Мисис Еверет стоеше с бродерията на колене, лицето ѝ продължаваше да бъде мрачно и непреклонно и същевременно изглеждаше непознато с изразяваната безсмисленост. А Джин седеше като кълбо, което с всяка измината минута губеше формата си.

Внезапно тя рухна. Ръцете ѝ без никаква воля в тях полетяха назад, а главата увисна. Тялото започна да големее. Чертите на лицето се измениха. И в такт с него — дрехите, цвета на косите, очите, кожата. Восъчната бледнина изчезна някъде в миналото.

Джин захвапа пръстите си и мълчаливо втренчи очи в Рик. Тя премига, преди напълно да се съвземе.

— Ох! — въздъхна тя.

Устните ѝ се раздвижиха неуверено, когато произнесоха този тих и кратък звук, приличащ на слабо ехо. Момичето се надигна на тласъци, извърши няколко некоординирани движения и когато стана с труд, се заклати към него като марионетка.

— Рик, аз се порязах — каза тя. — О, нокътчето ми или нещо друго.

Почти в същото време зашава това, което беше някога мисис Еверет. Все-още безформено и безмислено, то изпусна неясни звуци и

нелепо се затръшка. Постепенно застина на едно място и придоби определен външен вид.

— Ох, пръста ми — раздаде се слабо гласче.

И сякаш бе отражение в огледалото — от креслото прозвуча глас от третата фигура. Скоро всички те повтаряха почти в един глас тези думи: четирите пръсти се движеха в хармония с устните: „Пръста ми, Рик, порязах се“.

Повторенията бяха безмислени, в думите и движенията се усещаше проява на неосъзната мимикрия. Седящите фигури до най-дребните детайли си прибичаха една на друга. И непрекъснато повтаряха тези думи.

— Какво е това? — запита Силвия.

На кушетката още едната Силвия се захвана отново да бродира и, погълната от работата, методично слагаше бод след бод. Другата Силвия в креслото вдигна вестника и продължи да чете. А третата, изпълнена със страх, се сви на кравайче.

Момчето отстъпи към вратата, последва го тази, която се намираще най-близо до него. Тя дишаше тежко, сивите и очи се бяха разтворили широко, а ноздрите се издуваха.

— Рик...

Той блъсна вратата и се измъкна във в тъмното крило. Механично се спусна по стъпалата и зацепи спусналата се нощна тъмнина в посока на пътя. Зад него, в жълтия квадрат на светлината, се виждаше Силвия, която с нещастен вид гледаше след него. Зад гърба и надничаха останалите копия и сляпо изпълняваха своя урок.

Рик откри пикапа си и го изкара на пътя.

Натисна педала на газта и край него се замяркаха тъмни дървета и къщи. Размисли се за това, колко далеч ще отиде тази работа. Разпространяващи се вълни. Разширяващ се кръг. Нарушено равновесие.

Колата му зави по главното шосе. Скоро попадна в основния поток от коли. Опита се да разгледа какво има в тях, но те преминаваха прекалено бързо край него. Малко по-напред видя червен плимут. На кормилото седеше едър мъж в син делови костюм и весело говореше нещо с жената до него. Рик се прилипи плътно до колата и започна да ги следва. Мъжът блестеше със златните си зъби, когато се усмихваше и жестикулираше. Момичето беше прелестна брюнетка. Усмихна се на

мъжа, свали белите си ръкавици, поправи косите си и после вдигна прозорчето от нейната страна.

Между тях се намърда тежък камион и Рик ги изгуби от погледа си. Тоггава той безразсъдно изпревари дизеловата грамада и се стрелна към бързо препускащият червен „седан“, скоро и него надмина и за миг видя ясно двете фигури. Момичето приличаше на Силвия: същата изящна линия на малката и брадичка, същите пухкави и леко разтворени устни, същата усмивка и същите тънки китки и ръце. Това бе Силвия. „Плимутът“ се отдръпна и пред него повече нямаше коли.

Рик кара няколко часа през тежката нощна тъмнина. Резервоарът се изпразваше. Пред очите му напред се откриваше унила хълмиста равнина, празни полета между градчетата и мъждукащи звезди на мрачното небе. Неочаквано се появи купчина червени и жълти светлини. Кръстовище, бензиностанция, голям неонов знак. Той профуча край тях.

Рик се отклони от шосето и гумите затропаха по пропитата с бензин площадка с единствена колонка. Той излезе от колата и чакъла заскърца под подметките му. Като взе шланга, Рикго пъкна в отвора на резервуара. Почти го напълни, когато вратата на мрачната бензиностанция се отвори и излезе изящна жена в бял комбинезон и военна куртка, малка барета, която изглеждаше като изгубена в тъмнорусите ѝ къдри.

— Добър вечер, Рик — тихо каза тя.

Той остави настрана шланга. После излезе на шосето. Дали бе завъртял капачката на резервуара? Не помнеше. И натисна педала на газта. Колата полетя с почти сто мили в час. Той приближаваше границата на щата.

В малкото помещение на крайпътното кафене в студения мрак светеше топла жълта светлина. Рик наби спирачките и паркира на празното място до шосето.

Обкръжи го приятната миризма на пържена наденица и черно кафе. Видът на човешката храна го успокояваше. В единият ъгъл на стаята гърмеше музикален автомат. Рик се тръшна на стола и сграбчи главата си с две ръце. Суховатият фермер го погледна с учудване и отново заби нос във вестника си. Двете жени му хвърлиха по един поглед със загрижени лица. Симпатичен юноша в джинси лапаше червен боб с ориз и посръбваше кафе от димящата чашка.

— Какво ще поръчате? — попита живо руса жена с молив на ухото и събрани на кок коси. — Изглеждате ми махмурлия, мистър.

Рик поръча кафе и постна супа. Скоро той вече ядеше, като автоматически движеше ръцете си. По едно време се усети, че поглъща сандвич с шунка и кашкавал. Нима го бе поръчал наистина? Автоматът гърмеше, хора влизаха и излизаха. Зад платното на шосето, скрито в склоновете на плоски хълмчета, се виждаше малко градче. Настъпващото утро си пробиваше път с помощта на сив слънчев лъч, прекалено ясен и студен. Момчето излапа ябълковия пай и застина тъпо на мястото си, като си триеше устата със салфетката.

Заведението беше безмълвно. На улицата цареше пълен покой. Над всичко бе надвиснала тежка тишина. Автоматът мълчеше. Хората на бара не помръдваха. Само някакъв случаен камион премина с трясък. Но прозорците му бяха плътно затворени.

Рик се осмели да вдигне поглед — пред него стоеше Силвия. Тя гледаше край него с празни очи. Ръцете си беше скръстила, над ухото се намираше жълтия молив и косите ѝ бяха събрани в стегнат кок. И навсякъде пред него се намираха други Силвии. Половината от тях дремеха, някои четяха. Приличаха си като две капки вода, но бяха облечени с различни дрехи.

Рик се добра по-някакъв начин до колата си. След половин час границата на щата беше зад гърба му. Студената, но ярка слънчева светлина блещеше по росните покриви и тротуари, когато преминаваше през малките и непознати градчета.

Той видя ранобудните работни хора по блестящите от чистота сутрешни улици. Те вървяха по двама, по трима и крачките им отекваха в пълната тишина. На автобусната спирка те се събираха на групи. А ставащите от сън, закусващите, умиващите се, обличащите се в къщи бяха още повече. Стотици, хиляди, безброй — легиони. И в същото време кръгът се разпространяваше и разширяваше!

Рик напусна този град. Колата забави скоростта, когато кракът му изпусна педала... Двама души минаваха през равното поле. Те носеха книги — деца на път за училище. Пълни двойници, еднакви и неразличими. Край тях възбудено бягащи радостно кучето и не забелязваше нищо.

Те останаха назад.

Появи се нов град. Строгите кули на небостъргачите се очертаваха ясно на небесния фон. Деловите улици бяха изпълнени с шум и движение. Някъде в центъра Рик пресече търкалящата се граница на кръга и се измъкна извън него. Многоликостта смени безбройните фигури на Силвия. Сивите очи и тъмнорусите коси отстъпиха място на многочислен поток мъже и жени, деца и възрастни от всички възможни външности.

Излезе вън от града и се понесе по шосето с четири платна. Но в края на краищата той намали скоростта. Беше уморен. Тялото му се тресеше като от треска. Той беше шофирал в продължение на дълги часове.

Жизнерадостен дългокос младеж в кафяви панталони и светъл пуловер вдигна пред него палеца си. Рик спря и отвори предната врата.

— Качвай се — каза той.

— Благодаря, приятел — момчето се намърда вътре и докато се наместваше, Рик набра отново скорост. Той хлопна вратата и с благодарност се отпусна на седалката. — Тук е така топло и приятно да се стои.

— Надалеч ли отиваш? — заинтересува се Рик.

— А, чак до Чикаго. — Момчето се усмихна нерешително. — Не си мисля, разбира се, че ще ме докарате до там. Но дори да е малко, аз ще ви бъда много благодарен. — Той с любопитство огледа Рик. — А къде всъщност отивате?

— Където ми видят очите — каза Рик. — Аз ще те закарам до Чикаго.

— Та това са двеста мили!

— Прекрасно — възхити се Рик, преустрои се в лявата страна и увеличи скоростта. — А ако ти хареса Ню-Йорк, ще те закарам и там!

— Вие добре ли сте? — момчето неспокойно се дръпна от него. — Аз, разбира се, съм Ви много благодарен, но... — той замълча нерешително. — Имам предвид, че не бих искал заради мен да промените маршрута си.

Рик се съсредоточи на шосето и ръцете му здраво хванаха волана.

— Аз карам бързо, не забавям и не спирам.

— Бъдете внимателни — разтревожи се момчето. — Не искам да се окажа в някоя авария.

— Плюя на всичко това.

— Но така е опасно. Ами ако се случи? Прекалено е рисковано.

— Ти не си прав — мрачно измърмори Рик, без да откъсва поглед от шосето. — Това си заслужава риска.

— Но ако нещо се случи... — той нерешително прекъсна и след миг продължи: — Аз бих могла да се загубя. Това беше така лесно. Всичко е така неустойчиво. — Гласът трепереше от безпокойство и страх. — Рик! Моля те...

Момъкът се обърна рязко.

— Откъде знаеш името ми?

Момъкът се сви на четири и се прилепи до вратата. Лицето му стана меко, заприлича на разтопен восък, сякаш бе загубило очертанията си и се бе слепило в безформената маса: „Аз не искам да се връщам — каза той, — но аз се страхувам. Ти не си видял това пространство между... Там няма нищо друго освен енергия, Рик. Той го е преодолял отдавна-отдавна и никой не знае как“.

Гласът прескочи на висок и чист дискант. Косите постепенно станаха тъмноруси. Ясните и сиви очи гледаха изплашено Рик. А той с изтръпнали ръце натисна кормилото и си наложи да не мърда. Постепенно скоростта спадна и колата премина в десния ред.

— Спираме ли? — запита фигурата до него. Сега и гласът ѝ беше на Силвия. Като насекомо изтегнало се на приятна слънчева светлина тя замръзна и се затвори в новата си реалност. После се размърда на мястото си и се огледа.

— Къде се намираме? Отиваме в града ли?

Рик рязко натисна спирачките, протегна се към дръжката навратата и с един замах я отвори.

— Слизай!

Силвия го погледна с изненада.

— Какво правиш, Рик? Какво? Какво е станало?

— Слизай!

— Рик, аз нищо не разбирам — тя леко се обърна и краката и докоснаха тротуара. — Нещо с колата ли? Аз си мислех, че всичко е нормално.

Младежът меко, но настойчиво я избута и затръшна вратата. Колата просто подскочи и се вля в потока на сутришното движение.

Зад него остана малката и сломена фигурка, която като зашеметена се движеше напред изумена и обидена.

Той с труд отмести погледа си от задното огледало и натисна педала до дупка.

Сети се, че има радио в колата, включи го и се разнесе шума и трясъка на смущенията. Завъртя копчето по станциите и улови някакъв удивен женски глас. Отначало не разбираше думите, но когато позна чий е, побърза да изключи приемника.

Нейният глас! Жален и бърборещ. Къде се намира тази радиостанция? В Чикаго ли? Нима кръгът е стигнал до там?

Рик намали скоростта. Нямахше защо да бърза. Енергията го беше изпреварила и сега се намираще далеч напред. Из фермите на Канзас, в малките магазинчета на старите градчета по Мисисипи, по мрачните улици на работническите селища на Нова Англия бързаха тълпи тъмнокоси жени със сиви очи.

Скоро движението на енергията ще пресече океана и ще обхване целия свят. В Африка това ще изглежда най-малкото странно. Краали, където живеят само бели млади жени и всичките съвсем приличат една на друга. Те ще ходят на лов, те ще събират плодове, те ще мелят брашно, те ще обработват кожата на животните. Жените ще палят огъня, ще тъкат и внимателно ще заострят ножовете и брадвите си.

А в Китай... Безмислено се усмихна. Там тя също ще изглежда странно. Строга куртка с висока яка, почти монашеско облекло на младите партийни кадри. Парад. Силвии, които маршируват по улиците на Пекин. Ред след ред. Дългокраки, пълногръди девиси с тежки руски винтовки. Носещи лопати, кирки, лостове. Колони войници. Работници с любимите им инструменти. И приемащите парада е същата тази фигура, която се намира на трибуната, извисяваща се високо над площада. Една изящна ръка ще бъде вдигната, а меките и приятни черти на лицето ще бъдат застинали и неизразителни.

Рик напусна централното шосе и се отклони в страничен път. След секунда се озова отново на шосето, но в обратна посока. Тръгна бавно и вяло.

На кръстовището към колата му си запробива път регулировчика. Рик беше като вцепенен.

— Рик — зашепна тя умоляващо, когато се добра до прозорчето му, — нали всичко е добре?

— Да, разбира се — отговори той тъпо.

Тя протегна ръка през отвореното прозорче и го докосна. Познати пръсти, червени нокти, ръка, която той така добре познаваше.

— Аз така искам да бъда с теб. Ние нали пак сме заедно? Та аз се върнах?

— Разбира се.

Тя печално поклати глава.

— Нищо не разбирам — повтори тя. — Аз мисля, че всичко премина добре.

Колата изрева яростно и се метна напред. Кръстовището остана далеч назад.

Денят мина. Рик се чувстваше като изцеден лимон. Той автоматично насочи колата към своя град. От всички страни по улицата тя бързаше. Тя беше навсякъде. Той стигна до къщата си и паркира пред нея.

В празния хол го посрещна прислужника. Рик позна мръсния парцал в ръката, метлата и коша с дървените стружки.

— Моля те, Рик — молеше тя, — кажи ми, какво се случи? Моля те, кажи ми!

Той побърза да мине край нея, но тя отчаяно се хвърли по него.

— Рик, аз се върнах. Ти не го ли разбра? Те прекалено рано ме бяха взели и затова ме върнаха обратно. Това било грешка. Аз повече няма да ги викам. Всичко е минало. — Тя го следваше по стълбите, по хола. — Никога, чуваш ли, никога повече няма да ги викам.

Той се качи на втория етаж. Силвия се поколеба, после седна на долното стъпало, жалка и нещастна, тъничка фигурка в големи работнически дрехи и огромни ботуши.

Рик отключи вратата и влезе в апартамента.

През прозореца сияеше следобедното тъмно-синьо небе. Покривите на най-близките сгради проблясваха на бяло под парещото слънце.

Тялото го болеше. Той с труд се добра до ваната и тя му се стори непозната и чужда. Пусна топлата вода, нави ръкави и записка лицето си. За миг погледна огледалото и това, което видя и очакваше да види,

беше там: ужасно, безумно и разплакано лице. Трудно бе да го разгледа — то трепереше и се дърпаше.

Сивите очи блестяха от ужас. Червената уста трепереше, на шията пулсираше синя жилка, а меките тъмноруси коси падаха на челото. Лицето изглеждаше така печално... Девојката се наведе, да се изтрие.

Тя се обърна, с мъка излезе от банята и отиде в гостната. Объркано се спря, после седна в креслото и закри очи, болна от страдание и умора.

— Рик! — зашепна тя с молба в гласа. — Опитай се, да ми помогнеш. Аз нали се върнах? Нали? — тя объркано поклати главата си. — О, Рик, аз мислех, че всичко е наред.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.